

Stanisław Barańczak

Hiteles okmány

(Autentyk)

Danuta és Adam Zagajewskinek

Úgy negyven év múlva, mikor már mindnyájan
kihalunk,
kiderül (általános megdöbbenésre), hogy
e nemzedék életének ideje nem volt
a személyes naplók aranykora:
bár látszatra kedvezett e jelenségnek a tömeges
magány, naplók
valahogy mégsem születtek, azok a személyes
embriók, az agy valóság általi megtermékenyítéséből származóan
(vagy fordítva)
megölték őket még születésük előtt, társas
lakások szűk ágyékában,
hol minden éjjel felriasztott álmunkból
a lift bevagott ajtaja, lépések kopogása;
hiába volt feleségünk nyugtatása, hogy csak a szomszédaink jönnek a bálból.
Igen, félős volt nemzedékünk
s talán
jobb, hogy nem maradnak utánunk naplók,
melyek úgyis olvashatatlanok lennének
nevek és saját nézetek híján,
kizárólagosan leszűkítve az
időjárás
és az aktuális, mindenesetre változatlanul jó,
közérzet leírására.

*

Ha már ordítanod kell

(Skooro już musisz krzyżać)

Ha már ordítanod kell, tedd halkan
(a falnak is füle van)
Ha már szeretkezned kell, oltsd el a villanyt
(a szomszédnak látcsöve van)
Ha már laknod kell, ne zárd az ajtót
(a hatalomnak parancsa van)
Ha már szenvedned kell, tedd saját házádban
(az életnek saját törvénye van)
Ha már élned kell, mindenben korlátozd magad
(mindennek megvannak a maga korlátai)